شخصی هنگام وقوف در عرفات از سوار خود بر زمین افتاد و گردنش شکست (و وفات کرد). پس رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «اغْسِلُوهُ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ، وَكَفِّنُوهُ فِي ثَوْبَيْنِ، وَلا تُحَنِّطُوهُ، وَلا تُخَمِّرُوا رَأْسَهُ، فَإِنَّهُ يُبْعَث يَوْمَ الْقِيَامَةِ مُلَبِّيًا»: «او را با آب و سدر غسل دهید و در دو پارچه کفن کنید و مواد خوشبو نزنید و سرش را نپوشانید. زیرا او روز قیامت لبیك گویان برانگیخته می شود».

از عبدالله بن عباس رضی الله عنهما روایت است که می گوید: شخصی هنگام وقوف در عرفات از سوار خود بر زمین افتاد و گردنش شکست (و وفات کرد). پس رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «اغْسِلُوهُ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ، وَكَفِّنُوهُ فِي ثَوْبَيْنِ، وَلا تُحَنِّطُوهُ، وَلا تُخَمِّرُوا رَأْسَهُ، فَإِنَّهُ يُبْعَث يَوْمَ الْقِيَامَةِ مُلَبِّيًا»: «او را با آب و سدر غسل دهید و در دو پارچه کفن کنید و مواد خوشبو نزنید و سرش را نپوشانید. زیرا او روز قیامت لبیك گویان برانگیخته می شود».

[صحیح است] [متفق علیه]

مردی از صحابه که احرام داشت و سوار بر شترش مشغول وقوف در عرفات بود، از آن افتاد و گردنش شکست و به همین دلیل هم وفات یافت؛ این بود که رسول الله صلی الله علیه وسلم به صحابه دستور داد وی را همچون دیگران با آب و سدر غسل داده و در ازار و ردایی کفن کنند که با آنها احرام بسته است؛ تا اینکه آثار احرام و عبادت بر او باقی باشد؛ و آنها را از خوشبو کردن وی و پوشاندن سرش نهی کرد و حکمتش را بیان داشت؛ اینکه الله متعال او را در همان حالتی مبعوث می گرداند که وفات کرده است، با تلبیه که شعار حج است.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3180